

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:
Drukkerij COLLE
(Naamf. Maatsch.)
TONGEREN
Postboksrekening n. 81855.
Telefoon 12
Abonnementprijs: fr. 9.50 per jaar,
vooruitbetaald.
30 centimeen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en
aankondigingen, moeten franco gedaan worden
aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie
nieuws fr. 1.00
Vonnissen en doodberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen:
van 1 tot 4 regels fr. 1.50
2de regel met fr. 0.25
Voor meer dan één inschrijving gijve
vrijens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen
moeten ons toekomen voor Donderdag mid-
dag.

Tongeren, 10 April 1926.

De toestand in de nijverheid

Zonlijke dagen geven nu heel te gevoelen, dat de economische toestand in ons land tevens betere tijden tegemoet gaat. Zij nemen nu prijzenwaarde verhoogingen voor werkdagen. Want de laatste maanden zouden nogal wat toestand in de nijverheid is geschied door het feit, dat de verscheidene ministeries na den oorlog uitnemend nu aandacht schenken aan de financiële zijde van het levensvraagstuk van ons volk en de economische zijde het oog verloren. Aan zinnen zij wel zien dat de toestand niet met een slag en een swoot kan verbeterd worden.

Laten wij niet recitatit bekennen, dat onze economische toestand niet geruststellend is. Het nijverleven, het koloniarleven, is aangestoot door een ernstige crisis. Een deel der regeringstermijnen denkt het geestesmatig gevonden te hebben in de staats-tusschenkomst, naar het voorbeeld van Engeland. Deze gewiswijze zou ons duur te staan komen, want alle bezogen worden verontwaardigd worden om te betalen onder vorm van belastingen, en de staat onder vorm van ontvoeringsschuld, en de staatsbankroet en algehele ineenval van de publieke inrichtingen, en de ineenval van de markt te overtuigen zou.

Overnemen zou men — na het geld met schenpen te versiers gescheiden te hebben — tot ontzettingen moeten overgaan, en de crisis zou nog in ernst toegenomen zijn.

De toestand bevindt zich in een al even weinig rooskleurigen toestand. Om uit te schijnen bewegen wij slechts een van de vele wijzen aan de haken. In November 11, senrele te bevestigde staat een aanbesteding uit voor de levering van 99 duizend ton spoorwiel. De staatschappij «Beige-Luxembourgeois» senrele in tegen 650 fr. per ton en de fabrieken Jean Coekelri tegen 600 fr. De Luxembourgeois nijverheid behaalde dus een overwinning op de onze.

Dit is noodzakelijk te wijten aan het feit, dat in het Luxembourgeois ijzerindustrie lagers loonen worden uitbetaald, terwijl het reeds op onze nijverheid enige voorsprongen heeft wegens oorzaken van natuurlijke en geografische aard.

Het is een goede vraag, of het er nu metaaldrift wel beter toegaat. Ook hier wordt een crisis doorleefd. De bestellingen worden al minder en minder, zodat men ten slotte — ondanks de kranig houding der nijveraren — wel moet zwichten voor de jammertelijke gevolgen van de slappe in het bedrijf. Teekenen in deze is zoner twijfel de uitnodiging, die onlangs in enige dagbladen verschenen om de actionarissen van de «Construction de Manage» vreden te roepen voor een buitengewone vergadering en welke de volgende punten bevatte: 1) uitzetting over den toestand, 2) voorstel tot stopzetting van de fabriek en tot sluiting van de fabrieken gedurende een tijdperk van twaalf maanden.

Is dit alles geen bewijs dat de toestand in onze nijverheid eerder verslecht dan verbeterd? Het kan ook niet anders. De groote oorzaken, die de industrie kortwiek, blijven bestaan. De versplijcht bij de massa eischt nog steeds meer en meer loon.

de hooge loonen drijven onvermijdelijk den kostbaren prijs van de voortbrengst omhoog.
Dure prijzen doen noodzakelijkerwijze het aantal koopers verminderen en verzwakt de nationale nijverheid tegenover de internationale. Voegt daarbij de talloze belastingen, die op de nijverheid drukken; de zware geldelijke uitgaven die zij te doen heeft in zake sociale tusschenkomst bij de wet opgelegd en men zal duidelijk begrijpen, dat de industrie aan het stabakken moet gaan.

Om in den toestand verbetering te brengen, is slechts een middel doeltreffend, namelijk de bijl, die aan de wettelijke van boom wordt gekend. Men moet tegen den arbeider durven zeggen dat hij medewerkt aan een omkering van de nijverheid, als hij zijn oog uitsluitend gericht houdt op zijn persoonlijke voldoening, dit wil zeggen zoveel mogelijk verdienen en zo weinig mogelijk arbeiden.

Legen de veldrijen van zekere volksmeesters in moet den werkmens aan het verstand worden gebracht, dat hij zijn deel heeft in de verantwoordelijkheid voor den oebel van de industrie. Besert hij eenmaal deze waarheid, dan zal het heel wat gemakkelijker zijn den economischen toestand van ons land te doen opklaren.

Waken over vermaak

Vermaak... Wel ja, de mensch moet zich vermaken. De menschen moete over hem de soot uitspreken: «In het zwees uw aandachtig over hand te waken zult zij uw oordel den». Die woorden klinken wel hard, oppervlakkig beschouwd, maar zij zijn zeer gepast voor den toestand van nu. De menschen moeten veel omtrent de tusschen moet waken, maar dat werk, dat het werk te kunnen volbrengen, moet omsparring vinden, moet zich vermaken.

De wereld nu, brengt allerhande stelsels voor den dag, die er op, uitmaken van het even steens een rationeel vermaak te maken. De menschen moet waken, maar dat werk, dat het werk te kunnen volbrengen, moet omsparring vinden, moet zich vermaken.

De menschen moeten waken over hem de soot uitspreken: «In het zwees uw aandachtig over hand te waken zult zij uw oordel den». Die woorden klinken wel hard, oppervlakkig beschouwd, maar zij zijn zeer gepast voor den toestand van nu. De menschen moeten veel omtrent de tusschen moet waken, maar dat werk, dat het werk te kunnen volbrengen, moet omsparring vinden, moet zich vermaken.

De menschen moeten waken over hem de soot uitspreken: «In het zwees uw aandachtig over hand te waken zult zij uw oordel den». Die woorden klinken wel hard, oppervlakkig beschouwd, maar zij zijn zeer gepast voor den toestand van nu. De menschen moeten veel omtrent de tusschen moet waken, maar dat werk, dat het werk te kunnen volbrengen, moet omsparring vinden, moet zich vermaken.

Mannen en vrouwen, vergeet in uwen vrijen tijd uw maatschappelijke plichten niet: doet mee aan werken van volksontwikkeling. Die werken brengen u edel, gepast vermaak!...

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Vreeselijke familiedrama te Wingles. — Het dorpje Wingles, in Frankrijk, werd Zondag avond in opschudding gebracht door een vreeselijk drama. Een mijnwerker, de genaemde Verselg Hannache, 54 jaar oud, verliet den 9 November laatste den e chelieke woning. Verscheidene jaren had hij in vrede geleefd met zijne echtgenoot; plots brak er twist uit en Hannache ging alleen wonen, enige huizen verder.

Oploopend van aard, kon hij zijn vrouw niet ontmoeten zonder haar te bedreigen en zelfs te slaan. Nog onlangs had hij haar een vinger gebroken.

Verleiden Zondag had vrouw Hannache naar kinderen en schoonkinderen ten eten gevraagd. Het huiselijke feestje verliep vrolijk en gezellig, toen in den namiddag onverwachts de vader in de deur verscheen en geweldig begon te tieren. Hij dreigde zijn geweld te zullen halen en ging inderdaad weg. Lange oogenblikken later klonk een schot. Eugeen Hoffmann, schoonzoen van Hannache, was juist buiten gegaan. Hij was niet de viel als eerste slachtoffer van den woesteling, maar een kogel in volle borst getroffen. De ongelukkige stierf in den nacht.

De overige huisgenooten kwamen op het schrikt der losbranding toegesied. Koepelsgewijs makte men zich op om de vrouw te helpen, maar zij was reeds dood. De menschen moete over hem de soot uitspreken: «In het zwees uw aandachtig over hand te waken zult zij uw oordel den». Die woorden klinken wel hard, oppervlakkig beschouwd, maar zij zijn zeer gepast voor den toestand van nu. De menschen moeten veel omtrent de tusschen moet waken, maar dat werk, dat het werk te kunnen volbrengen, moet omsparring vinden, moet zich vermaken.

EEN VIERDE-DAAGSE ZOOIENNAAR.

Op 11 maart 11, verliet de 61 jarige huusdochter, mevr. Louisa Hamoert, haar werk, bij mevrouw de Bous-le-Roi. Het was 18.30 ure, toen de vrouw zich naar hare woonst begaf; een alleenstaand huisje in de Cormierstraat. Des anderdaags vond men de ongelukkige vermoord in hare keuken liggen. Het slachtoffer lag in een bloedsplak; een klein tafeltje vlak bij de deur.

De genaamde van een ommekeer begon onmiddellijk een onderzoek, en gisteren avond reeds werd de vermoedelijke daer aangehouden. Het is het 15 jarige kereltje Eug. Leuyer leerling gevechtster, die op het oogenblik zijner aanhouding te Bous-le-Roi, op een vert armoezam was. Bij de eerste ontvraging reeds bekende de knaap dat hij den moord bedreven had.

De misdadige geslachte den avond van halfvasten, ten 18.40 u. Hij trad de woonst af door vrouw binnen, op het oogenblik dat deze aan tafel gezeten was. Hij was op haar toesprongen, had getracht haar zijn zakdoek als een prop in den mond te duwen, om haar het roepen te beletten en naar de ongelukkige wanhopig weerstand ood, had hij een tafeltje gegoepen, dat onder zijn bereik lag; hiernaed had hij naar verscheidene steken toegebracht op het hoofd. Ten slotte had hij het mes in haar keel gestoken.

Toen had hij al de meubelen doorzocht en had een kofertje ontdekt, waarin hij een som van 200 fr. vond.

Bij het onderzoek had men bloedvlekken ontdekt op de omheining en hierdoor was men misleid geworden.

Toen de jeugdige misdadiger zijn scheldstuk had voltrokken, was hij naar zijne grootmoeder gegaan waar hij woonst. Daar had hij van kleeren veranderd, omdat hij bemerkte dat, dat een bloedlek zijn mouw besmeurde, op enkele minuten was hij met 't een klaar, hij wipte buiten, riep een auto-geleider en liet zich onmiddellijk naar de stadt Bous-le-Roi voeren. Enkele minuten later woonde hij een muzikale uitvoering bij; ener maatschappij, waar hij piston speelt. De hebloede zakdoek en de hebloede vest van den moordenaar werden in de woonst van de grootmoeder ontdekt en er werd besing geleed op beide voorwerpen.

Zou de knaap nog een moord bedreven hebben? — Leuyer ziet er uit als een vreed-wilde kerel, hij heeft sterk-groote handen, en een haarbos als een leeuwennaam. Hij is de zoon van een onverbetelijken dronkaard. Spijts zijnen jeugdigen onderdom werd hij reeds verscheidene malen vervolgd voor slagen en wonden. Toen de arme grootmoeder de aanhouding vernam van haren kleinzoon, heeft zij zich van wanhoop willen zelfmoorden.

Aan den onderzoeksrechter heeft hij nogmaals zijne misdad behend. Hij wordt er thans van verdacht, in de maand December te Melun, een anderen moord bedreven te hebben. Op 3 December werd door eene dame te Melun aan de deur harer woonst het lijk ontdekt van de werkvrouw, mevr. Bernard. De ongelukkige was bij middel van hanterslagen om het leven gebracht.

De moordenaar moet zich verscholen hebben en de ongelukkige hebben overvallen, denkend dat zij allea thuis was, doch toen hij bemerkte dat de vrouw des huizes in hare woonst was mocht hij teruggevlucht zijn voor een tweede moord, en moet dan op de vlucht gegaan zijn. De onmensche heft thans aan den onderzoeksrechter ook deze misdad behend er bijvoegende dat hij de vrouw bij middel van een ijzeren staaf het hoofd heeft ingeslagen. Nadien heeft hij zijn bekentenis weesom ingetrokken en gezegd dat hij dezen tweeden moord niet bedreft.

Blodig drama te Clechy.

EEN GEVAARLIJKE BANDIET DOOR DE POLITIE NEEGERGEGEVEN. — In een drank leis van den boulevard Victor Hugo, te Clechy, waren 's avonds laat eenige verbruikers rustig met de kaart en aan het spelen, toen z'ker Louis Scheek, oud 26 jaar, woenme passage de Briq-UI-er, te Clechy, de gelukkig binnentrat met een geladen revolver in de hand, waarmede hij verbruikers als bedreft.

De lokaalhouder gedulde er evenwel in den kerel tot bedaren te brengen in hem te overreden de zaal te verlaten zonder van zijn wapen gebruik gemaakt te hebben.

Maar op dit oogenblik stapten een heer en twee dames voorbij het drankhuis. Zonder de minste reden sloot Scheek drie revolverochten op de drie personen, gelukkig zonder hen te treffen. Daarna nam hij de vlucht.

Op het gerucht der losbranding toegelopen zijnde, bemeerden de agenten Ferrand en Monthier den gevaarlijken kerel die zich onder een rijpootje in de passage de la Briquetterie trachtte te verborgen.

Handen op! riep de agenten. Maar twee revolverochten in hun richting gevat verplichtten hen zich te beschutten, om-

houdingsbevel tegen zijnen tweelingbroeder, Guy Waring, die plachtshrijver afgeleverd werd. Of deze plicht is of niet, daar mede heb ik mij voor het oogenblik niet te bekommeren, maar zeker is het dat hij het was die in de omstreken van Dartmoor, Mr Gregor, anders gezegd, Montague Newitt, op de lielen zat.

«Gij zult er bijgevolg in toestemmen de zaak voor onbepaalde tijd te verschuiven, ten einde u van de waarden mijnver oevigsting te overtuigen. In afwachting — hier sijn Gilbert Gildersleeve, met gerustten glimlach, de oogen op Elma Clifford, die eene getuige oproepen aan dewelke ik tot hertoe niet gedacht had; voorzeker zult zij een enkel oogenblik aan het belang harer getuigenis twijfelen: 't is eene dame van Oetwoot — miss Elma Clifford.»

«Op 't onverwachts oopengeven, stond Elma recht en schuchter legde zij hare getuigenis af; zij bepaalde zich bij de eenvoudige bevestiging dat de persoon die voor de magistraten neerzat, Cyriel was en niet Guy. De twee broeders, zegde zij, geliken ikander op wonderbaar wijze, maar zij had eene bijzondere reden om ze van elander te kunnen onderscheiden: acht en veertig men lang was zij, ten gevolge van een vreeselijk ongevall, met een van hen, M. Cyriel Waring, hier tegenwoordig, in eene tunnel opgesloten geweest.»

Die woorden deden enkel het vermoeden van eene persoonsverwarring opkomen; zij vernietigden hoegenaamd de getuigenissen niet van al de personen, die in den beschuldigde den vermoedelijken moordenaar herkend hadden.

Voor Gilbert Gildersleeve had het verschuiven der zaak een dubbel voordeel. Hij verkreeg ten eerste den tijd om Belgische getuigen op te roepen en zoo vast te stellen waar Cyriel den dag van den moord verbleven had; en ten tweede, het gaf hem gelegenheid de vermoedens van de open-

«Mijn klant, vergenoegde hij zich te zeggen, is de man niet tegen wien het aanhoudingsmandaat is afgeleverd.»

«Dit op ontgensprekeliike manier bezwoon zal ongetwijfeld tijd vragen, besloot de advocaat, want de jonkheer, Cyriel Waring, de voortreffelijke schilder, die nu voor u staat, was in België, toen het aan-

Stad Tongeren = Ster = Zaal Volksbond
Bestuur en Regie: Mr Edmond JAMINÉ
— ZONDAG 11 APRIL OM 8 UREN —
ONSCHULDIG!
Boeiend drama in 4 bedrijven
TUSSCHENPOOZEN OPGELEUWTERD DOOR PUIK ORKEST
Voorbehouden 3.24 fr.
Prijzen der Plaatsen: 1° rang 2.14 fr. (laks inbegrepen)
Kaarten op voorhand te bekomen bij Mr Jan LySENS
Groote Markt, en den dag der vertooring van 11 tot 12 uren in het lokaal den «VOLKS Bond».

standigheid waarvan de bandiet gebruik maakte om zijn vlucht voort te zetten en zich in de woning van de moeder zijner minnaars, zekere vrouw Kappenan, 10 Passage La Combe te verborgen.

De agenten waachten op de straat en op het oog nbliek dat de revolverheld het huis verliet, snelden zij hem den pas af en riepen optuieuw:
— Handen op!

Voor alle antwoord loste de bankiet een nieuw revolverochten in de richting der twee agenten. Daarop vuurde ook de agent Ferrand zijn wapen af. Scheek stortte met onbepaalden schiedel levenloos ten gronde.

Louis Scheek, bijgenaamd «Rigadin» was een gevaarlijk boosdoer die door de politie opgezocht werd om verschillende inbraken in de streek van Parijs gepleegd te hebben.

AMERIKA. — Washington meldt men dat de Kamer van volksvertegenwoordigers met 1 April een kleine ooks-exhibitie bijwoonde. De heele Amerikaanse pers schijnt er dan ook door op steiten te staan. Ijdens de debatten kregen met twee volksvertegenwoordigers, heeren Mills en Rankin aan den stok over de kwestie van een Engelsch federaal reciter. Op een zeker oogenblik krete heer Rankin:

«Gooi die schiede buiten!» En neel aanmanning antwoordde de beklughebende: «Als zij die beklugding nog slurt te herhalen, sla ik uw gezicht kapot!» Heer Rankin, als ware Jan zonder vrees, herhaalde niet alleen zijn gezegde, doch voegde aan «schiede» nog een loodgansheidswoord toe.

Daarop trokken de twee heeren volksvertegenwoordigers hunne vesten uit en bezonnen een boksmatch in regel. Politieagenten traden als arbiter op en scheidden de vechters, waarna de colfgas der bokkers in koor begonnen te huilen: «Jang die brutale kerels wog! Stop ze in 't gevang!»

Wat zouden velen onzer edite liefhebbers tevreden zijn, moest men hun boksmatchen bieden, waarvoor nog zitpenningen betaald worden.

De zonderringe moord van William Franco. — DE MAN DIE ZIJN DUBBEL-

«Zijn toestand was schitterend en hij had het geluk gevonden in een allerliefste voorloof, de dochter van een rijken handelaar. Zonderlinge ontmoeting. — Broos was dit geluk echter en het loeval eener ontmoeting zong het verbruijzen. Enkele maanden geleden begaf M. William Franco zich naar de bank om eene geldstorting te doen.

Wanneer hij zijn bankbriefjes aan een bediende, die achter het winkel zat, overhandigde, leken beiden verrast op. Beiden hadden den indruk dat zij in een spiegel keken, zoo sterk was de gelijkenis.
Zelfde geluutsdrukking, zelfde gestalte, zelfde kleederen. Het was fantastisch, faantasmagoriek.

William Franco bracht zijn hand voor de oogen om dit folterend visioen te verdriven. Neen zijn «dubbelganger» bestond wel degelijk. Hij stak met een vervaemden glimlach aan den ingenieur papieren toe.
Diep geschokt, liep de ingenieur als een waanzinnige weg, terwijl de getuigen dier zonderringe ontmoeting zich op de beide op malkander gelijkende personen aanwezen.

De verschrikkelijke obsessie. — Zenuwachtig van aard werd M. Franco door het visioen van zijn «dubbelganger» gekweld. Hij zocht eene bovennatuurlijke uitlegging om die buitengewone gelijkenis te verklaren.

hate denkwijze meer en meer op Guy te doen wijgen. Eens zoover, zou het gerecht enkel het volgende op te lossen hebben: Heeft men ja of neen, dan man aangehouden die op den dag van den moord te Mambury gezien werd?...

Eens verschoven duurt het dikwijls lang om de zaken weder oopengevoeren worden.
Er verliepen veertien dagen, vooraleer Gilbert Gildersleeve zijne gezegde staven kon; met groote kosten had hij uit België de noodige getuigen oopengevoeren, en in Engeland had hij eenige innige vrienden der twee broeders opgezocht, die in staat waren te bevestigen door welke verschillen men de twee broeders onderscheiden kon.

Op het einde der veertien dagen had hij genoegzame bewijzen verzameld; met de stukken in de hand toonde hij aan hoe Cyriel van Engeland naar Ardennen vertrok n hoe hij vandaar naar Dover terugkeerde was; ook het gebruik dat Guy te Londen en elders van zijnen tijd gemaakt had, werd voor hetzelfde tijdsptip van naald tot draad uiteengegaan.

De magistraten door zijne bewijsvoering overtuigd, gaven Cyriel de vrijheid weder. Het onderzoek van den coroner over den moord op Montague Newitt, dat verschillige dagen onderbroken geweest was door het opkomen van die onverwachte moeilijkheid, bracht nog dezelfde dag zijn oordeel uit: Guy Waring had met voorbelachten rade eene vreeselijke moord begaan.

In afwachting van de invrijheidstelling van Cyriel, waren Elma en hare moeder te Tavistock gebleven.
Den dag dat hij zijne vrijheid herkrege had, zag zij hem in het gasthof.
Hare moeder was uitgegaan om hem in vrijheid te laten spreken.
(Wordt vervolgd).

MENGELWERK van «DE POSTRIJDER»

— 31 —

DE

Erfgenamen van Tilga'e

NAAR HET ENGELSCH

van

GRANT ALLEN

De groote advocaat zag hem recht in het gelaat.

«Mijnheer Waring, zegde hij, ik zie dat zij nog geen een veediger hebt. Ik stel niet levendigst belang in uwe zaak. Mijne handelwijze is buitengewoon. Ik weet het, zij komt niet overeen met de gebruiken der ballie, doch zij zult mij misschien verontschuldigen. Mag ik mij niet uwe verdediging gelasten?»

Cyriel bedankte hem hartelijk. Die vriendelijke woorden deden hem deugd aan het hart; verlaten als hij was en met de grootste zekerheid over het lot van Guy, vielen zij als dauwdruppelen in zijn smachtend en verhit gemoed.

Ten andere, hij wist dat zijn belangen in goede handen waren, als hij de hulp van Gilbert Gildersleeve aannam.
«Gij zijt al te goed, zegde hij, terwijl hij in verovinge de handen van den advocaat drukte. Hoe zal ik u ooit genoeg kunnen bedanken? Gij verplicht mij grooteliks tegen u!»

«In 't geheel niet, antwoordde Gildersleeve, gij hoeft mij niet te bedanken. Uwe zaak is doodenvondig en dat zou ik willen

doen inschrijven. Ik heb uwen broeder ontmoet en van den eersten oogslag zag ik dat men hier de personen verward, alhoewel ik bekennen moet dat de gelijkenis tusschen u beiden verassend is. Maar toch zou ik u beiden afzonderlijk herkend hebben, ge-lijk waar of wanneer.

De advocaat was de laatste vier en twintig uren niet wel te pas geweest; verre van daar, Zoohaast hij vernam dat de moordenaar aangehouden en naar Tavistock gevoerd was, moede hij dat niet met naar Alder te vertrokken was, maar dat hij den Oosterspoorweg genomen had en in zijne vliecht tegenhouden was. Die meening vervulde zijn hart met eene vreeselijke ontsteltnis, want alhoewel hij — bij toeval — moordenaar was, toch was Gilbert Gildersleeve geen bedorven en harteloo's wezen. In weerwil van zijne woeste, ontentare, natuur, was hij toch een oraven deftige Engelschman. Zijn eenigste wasch was nu aan zijne vrouw en dochter al het mogelijke verdriet te sparen.

Om dat doel te bereiken zou hij, voor het oogenblik, niet arzellen de ter en faan van Guy Waring in zekere mate te kort doen. Maar indien Guy Waring zelf voor de rechtbank gestaan had, dan zou hij voortgesproken zijn om zonder omwegen alles te veropenbaren; die beprooving ware te groot geweest voor hem, hij zou den moed niet gehad hebben om in zijne plaats eene onschuldige te laten hangen. In dat geval zou hij, wat er ook gebeuren moge, zijne vrouw en dochter verlaten om, door eene volledige bekentenis, de onschuld van den verdachte te bewijzen.

Toen hij den gevangene zag, deed het hem dan ook een buitengewoon genoege te bemerken dat de fortuin hem ook nog ditmaal gunstig was. God dank! God dank! het was die man niet, dien men opzocht! Het was de andere broeder, de schilder, en niet Guy, de dagbladschrijver.

Onmiddellijk begreep de vernuftige en ondervindingrijke advocaat dat het toeval hier te zijnen voordele werkte.
Zoodat ieder verdachte, vroeg hij tijd, en die tijd zou hij benuttigen om aan te toonen hoe Cyriel in de laatste dagen zijnen tijd had overgebracht; zeggeblend zou hij door ontgensprekeliike bewijzen vaststellen dat de aangehouden deze niet was die beschuldigd werd. Daarvoor zouden de vermoedens meer en meer op Guy vallen, en dezes haastige vlucht kon niets anders doen dan veel schijn van waarheid geven aan de beschuldigingen die tegen hem ingerocht werden.

De roemrijke advocaat besloot dus zich niet de invrijheidstelling van Cyriel Waring te gelasten; zo handelen was voor hem een zehelidige plicht, meende hij, en hij twijfelde geen enkel oogenblik aan het welgelukken zijner pogingen.

XXIX.

's Andrenlaags morgens moest Cyriel Waring weder voor de magistraten verschijnen; de eerste ondervraging over den moord, waarvan men hem beschuldigde, zou plaats grijpen.

Bij zijn binnentreden werd het doodstil in de verhoorsaal. Dan hoorde men eensklaps de stem eener vrouw, die op een der eerste zetels plaats genomen had en tot hare moeder de volgende woorden richtte: — Maar, moeder, dat is Guy niet! Ziet gij niet dat het Cyriel is?

Die woorden werden op rustigen, stillen toon uitgesproken, maar midden in de doodse stilte, die in de zaal heerschte, weerklonk zijn toch luid genoeg om door de magistraten gehoord te worden.

Zij weren zoo onvrijwillig, met zulke kenmerken van verwondering en schrik uitgebrakt, dat de magistraten zelf, alhoewel strenge rechters, zich de moeite niet deden het hoofd om te wenden, tenende da onderbreekster tot de orde te roepen.

«Mijn klant, vergenoegde hij zich te zeggen, is de man niet tegen wien het aanhoudingsmandaat is afgeleverd.»

«Dit op ontgensprekeliike manier bezwoon zal ongetwijfeld tijd vragen, besloot de advocaat, want de jonkheer, Cyriel Waring, de voortreffelijke schilder, die nu voor u staat, was in België, toen het aan-

houdingsbevel tegen zijnen tweelingbroeder, Guy Waring, die plachtshrijver afgeleverd werd. Of deze plicht is of niet, daar mede heb ik mij voor het oogenblik niet te bekommeren, maar zeker is het dat hij het was die in de omstreken van Dartmoor, Mr Gregor, anders gezegd, Montague Newitt, op de lielen zat.

«Gij zult er bijgevolg in toestemmen de zaak voor onbepaalde tijd te verschuiven, ten einde u van de waarden mijnver oevigsting te overtuigen. In afwachting — hier sijn Gilbert Gildersleeve, met gerustten glimlach, de oogen op Elma Clifford, die eene getuige oproepen aan dewelke ik tot hertoe niet gedacht had; voorzeker zult zij een enkel oogenblik aan het belang harer getuigenis twijfelen: 't is eene dame van Oetwoot — miss Elma Clifford.»

«Op 't onverwachts oopengeven, stond Elma recht en schuchter legde zij hare getuigenis af; zij bepaalde zich bij de eenvoudige bevestiging dat de persoon die voor de magistraten neerzat, Cyriel was en niet Guy. De twee broeders, zegde zij, geliken ikander op wonderbaar wijze, maar zij had eene bijzondere reden om ze van elander te kunnen onderscheiden: acht en veertig men lang was zij, ten gevolge van een vreeselijk ongevall, met een van hen, M. Cyriel Waring, hier tegenwoordig, in eene tunnel opgesloten geweest.»

Die woorden deden enkel het vermoeden van eene persoonsverwarring opkomen; zij vernietigden hoegenaamd de getuigenissen niet van al de personen, die in den beschuldigde den vermoedelijken moordenaar herkend hadden.

Voor Gilbert Gildersleeve had het verschuiven der zaak een dubbel voordeel. Hij verkreeg ten eerste den tijd om Belgische getuigen op te roepen en zoo vast te stellen waar Cyriel den dag van den moord verbleven had; en ten tweede, het gaf hem gelegenheid de vermoedens van de open-